

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200330

UNIVERSAL
LIBRARY

ಮಕ್ಕಳ ಮುತ್ತುಗಳು.

ಹುಲಿರಾಯ .

ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ.

ಬಾಲಸಾಹಿತ್ಯಮಂಡಲ, ಲಿಮಿಟೆಡ್, ಕೊಡಿಯಾಲಬೈಲು,
ಮಂಗಳೂರು .

1932

PRINTED AT THE DHARMA PRAKASH PRESS, MANGALORE.

ಹುಲಿರಾಯ

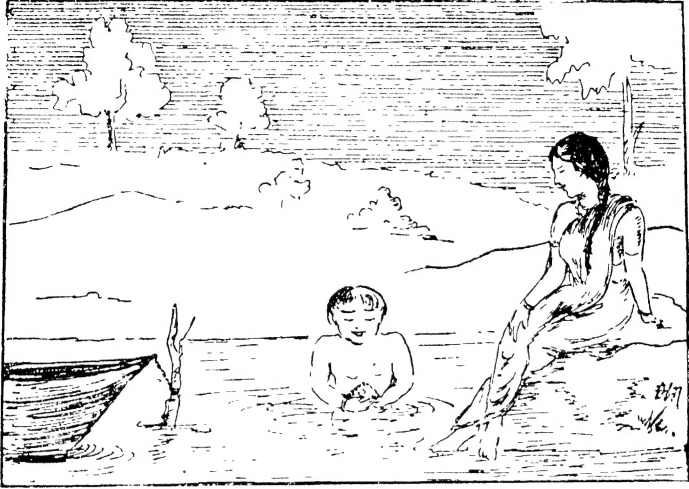
1. “ಕೈಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತು ಬಾಯಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.”

ನೇತ್ರಾವತಿ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೋಳೂರು ಎಂಬೊಂದು ಹಳ್ಳಿ
ಯಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಏನು ಹೆಸರು ಬಂದಿದೆಯೋ
ಎನ್ನೋ; ಅಂತು ಪ್ರೋಳೂರೆಂಬ ಹಳ್ಳಿಯೇ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಆಗ
ಪ್ರೋಳೂರು ಬಲು ಹೆಸರುಪಾಸಿಯಾದ ಊರು. ನದಿಯ
ಮೇಲೂ ಕೆಳಕ್ಕೂ ಹೋಗುವ ದೋಣಿಗಳು ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವ
ಸ್ಥಳ. ಸಂಜೆಯಾಯಿತೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೂರಾರು ದೋಣಿ
ಗಳು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುವು. ಬೆಳಗಾಯಿತೆಂದರೆ ನೂರಾರು
ದೋಣಿಗಳು ಬಂದು ಸೇರುವುವು. ಈ ದೋಣಿಯ
ಕಡವಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಡ ಗುಡಿಸಲಿತ್ತು.
ಸುತ್ತಲೂ ಕಾಡುಗಳು ಬೆಳೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಜನರಾರೂ ಅಲ್ಲಿ
ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಇಷ್ಟುಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು
ಮನೆಯವರು ಮಾತ್ರ, ಎಷ್ಟು ವರುಷಗಳಿಂದೆಂದು ತಿಳಿ
ಯದು, ಅಲ್ಲೇ ನೆಲೆಯಾಗಿದ್ದರು. ಆ ಮನೆಯವರೆಂದರೆ
ಇಬ್ಬರೇ; ಗಂಡಹೆಂಡಿರು ಅವರು. ಸುಬ್ಬು, ಲಚುಮಿ,
ಎಂದು ಅವರ ಹೆಸರು. ಆ ಕಾಡಿನ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ
ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ಯಾವ ಅನುಕೂಲತೆಗಳೂ
ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ದೋಣಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು ಅಲ್ಲಿ
ಬಂದಿಳಿದು ತಮಗೆ ಅಡುಗೆಮಾಡಿ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಬೇಡು

ತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಬಡಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಕ್ಕಿ ಕಾಯಿ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಬಡಕುಟುಂಬದ ಜೀವನವು ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಸುಬ್ಬು, ಲಚುಮಿಯರಿಗೆ ಇನ್ನಾವ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ — ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲವಲ್ಲ — ಎಂಬೊಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾತ್ರ ಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲವೆಂಬ ಚಿಂತೆ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಕಂಡವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಳೆಂಟು ಮೈಲು ದೂರದ ತನಕ ಬೇರೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳೂ ಸಹ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಈ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಕಳೆಯಲು ದೇವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಂತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಲಚುಮಿಯು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಒಡನೆಯೇ ಅವಳು ದೇವರಿಗೆ ನೂರಾರು ಹರಕೆ ಹೊತ್ತಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಬ್ಬಪ್ಪನ ಬಾಳಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಳಕು ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಲಚುಮಿಯು ಗಂಡು ಕೂಸನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸೂರ್ಯನು ಸಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮನೆಗೆಲಸ ವಾಯಿತೆಂದರೆ ಲಚುಮಿಗೆ ಮಗುವನ್ನು ಆಡಿಸುವುದೊಂದೇ ಕೆಲಸ. ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಅವರು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ರಾಯ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು.

ರಾಯನು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿನ ಮಗು. ಎಂದೂ ಅತ್ತವನಲ್ಲ. ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಳುವವರೂ ನಗುವರು. ಅಷ್ಟು ಚೆಲುವಿನ, ಅಷ್ಟು ನಗುವಿನ ಮಗುವು ರಾಯ.

ರಾಯನನ್ನು ಅವನ ತಾಯಿಯು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನದಿ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಳು. ರಾಯನು ನೀರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಿಂಬವನ್ನು ಕಂಡು ಕೈ ಬಡಿಯುವನು. ಕೈಯಿಂದ ನೀರನ್ನು ಹೊಡೆಯುವನು. ನೀರು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿತೆಂದರೆ ಗಳಗಳನೆ ನಗುವನು. ಮಗುವಿನ ನಗುವನ್ನು ಕಂಡರೆ ತಾಯಿಗೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಲ್ಲ. ಈಗೀಗ ರಾಯನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡುವವರು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ದೋಣಾಕಾರರೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡುವವರೇ. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಬೇಕು ಬೇಕಾದ ಸಿಂಗಾರದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆಯೇ ರಾಯನು ಹಲವರ ಕೈಗೂಸಾಗಿ ಬೆಳೆದನು.

ಒಂದು ಮಳೆಗಾಲ ಬಂದಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ತುಂಬಾ ಮಳೆ ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಸೂರ್ಯನ ಮುಖವೇ

ಕಾಣಿಸದೆ ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆಯಿತು. ನದಿನೀರು ರಭಸದಿಂದ ಹರಿಯತೊಡಗಿದುದರಿಂದ ಬಂದು ಹೋಗುವ ದೋಣಿಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾದುವು. ಈಗ ಮಳೆಯಂತೆ ಗಾಳಿಯೂ ಬೀಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಯಾವ ದೋಣಿಕಾರನೂ ನದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೋಣಿಯನ್ನು ಒಯ್ಯಲು ಸಾಹಸಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸುಬ್ಬು ಲಚುಮಿಯರು ಉಪವಾಸ ಬೀಳುವದಾಗಾಯಿತು. ಆದರೆ ಉಪವಾಸಕ್ಕೆ ಅವರು ಅಂಜುವರೇ! ರಾಯನ ಮುಖ ಕಂಡರೆ ಎಂತಹ ಹಸಿವು ಚಿಂತೆಗಳೂ ಮರೆತುಹೋಗುವುವು.

ಮಳೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಸುರಿಯತೊಡಗಿ ಒಂಭತ್ತು ದಿನಗಳಾದುವು. ಆದರೂ ನಿಲ್ಲುವ ಚಿಹ್ನೆಯಿಲ್ಲ. ನದಿಯ ನೀರು ಮೇಲೆ ಮೇಲೇರುತ್ತ ಬಂದಿತು. ರಾತ್ರಿ ಸುಬ್ಬುಲಚುಮಿಯರು ರಾಯನನ್ನು ಮಗ್ಗಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನದಿನೀರು ಮೊರೆಮೊರೆದು ಗುಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಹಸಿವಿನ ಆಯಾಸದಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ, ನೀರು ನುಗ್ಗಿ ಕಾಲನ್ನು ತೊಯ್ಯಬಳಕವೇ, ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಗದಿಬಿಡಿಯಾಯಿತು. ತಾವು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ಉಳಿಯಲಾರೆವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಸುಬ್ಬಪ್ಪನು ಹಣತೆಯೊಂದನ್ನು ಹಚ್ಚಿನೋಡಿದನು. ನದಿಯ ರಭಸದ ಘರ್ಜನೆಯು ಕಿವಿ ಒಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಎದ್ದನು. ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗದೆಂದು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಲಚುಮಿಯೊಡನೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವರ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ, ಮನೆಯು ದೊಪ್ಪನೆ ಮುರಿದುಬಿದ್ದು ನೇತ್ರಾಪಲೇ ತಾಯಿಗೆ ಬಲಿಯಾಯಿತು. ಮೇಲಿಂದ ಜಿರನೆ ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ತಾಯಿತಂದೆಗಳ ಮನವು ಕರ

ಗಿತು. ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕಿದ ಪುಗುವನ್ನು ಆ ಮುಳೆಯಲ್ಲಿ, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಒಯ್ಯುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮಾಡುವುದೇನು? ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿರಲು ಬಂದೀತೇ? ನದಿ ಇನ್ನೂ ಮೇಲಕ್ಕೊತ್ತಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಉಪಾಯ ಕಾಣದೆ, ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ, ನೆನಪಿನ ಮೇಲಿಂದಲೇ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕಿ ಸಾಗಿದರು. ಅಪರಿಗಾಗ ಪುಗುವಿನ ಯೋಚನೆಯೊಂದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನೂ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬಲು ದೂರ ಹೋಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒದ್ದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ಪುರದ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ, ಆಕಾಶದಿಂದ ವೋಡಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿದು ಬೆಳದಿಂಗಳು ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಅಪರು ಕುಳಿತ ಜಾಗವನ್ನು ಬೆಳಗಿತು. ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಸುತ್ತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಕಾಡು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ನೀರು ಜಿನುಗುತ್ತಿದೆ. ಲಚುಮಿಯು ರಾಯನ ಮುಖವನ್ನು ಆ ಬೆಳಕಲ್ಲಿ ಕಂಡಳು. ಮೈಯೆಲ್ಲ ತೊಯ್ದು ನಡುಕು ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೂ ರಾಯನು ನಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಇದ್ದರೆ ಇಂಥ ಪುಕ್ಕಳು ಇರಬೇಕೆಂದಳು ಅವಳು!

ಹಾಗೆಯೇ ಮೆಲ್ಲಗೆ ವೋಡವು ಸರಿಯುತ್ತಬಂದು ಮುಳೆಯು ನಿಂತಿತು. ಬೆಳದಿಂಗಳು ಹೆಜ್ಜಿತು. ಆಯಾಸದಿಂದಲೂ, ನಿದ್ರೆಯಿಂದಲೂ ಕಂಗೆಟ್ಟ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬಂಡೆಯ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಯನನ್ನು ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದುದೇ ತಡ, ನಿದ್ರೆಹತ್ತಿತು. ರಾಯನಿಗೆ ಚಂದುಮಾಮನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರಿಂದ ಅವನು ಮಲಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ಮರದಲೆ

ಗಳಿಂದ ಸುರಿಯುವ ನೀರಹನಿಗಳನ್ನೂ, ತಿಂಗಳಬೆಳಕಿಗೆ ಅವು ಧಳಿಸುವುದನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತ ಕುಳಿತನು.

ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಿತು. ಸೂರ್ಯನು ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ದರುಶನಕೊಟ್ಟನು. ಹೊತ್ತು ಮೂಡಿ ರೂಪವಾ ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಸುಬ್ಬಪ್ಪನೆದ್ದು ಕುಳಿತನು. ಅತ್ತಿತ್ತ ಕಂಡನು. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದವಾಯಿತು. ಲಚುಮಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಲು ಕೈ ಚಾಚುತ್ತಾನೆ — ರಾಯನಿಲ್ಲ! ಲಚುಮಿ ಎದ್ದಳು. ಗಾಬರಿ ಗೊಂಡರವರು. ರಾಯನು ಅಲ್ಲೇ ಆಡುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹುಡುಕಿದರು. ರಾಯನಿಲ್ಲ! “ರಾಯಾ, ರಾಯಾ!” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿಟ್ಟರು. ರಾಯನಿಲ್ಲ! ಎಷ್ಟು ಕೂಗಿದರೂ, ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಅವರ ರಾಯನಿಲ್ಲ!

2. ರಾಯ ಹೋಗಿ ಹುಲಿರಾಯನಾದ.

ಸುಬ್ಬ ಲಚುಮಿಯರಿಗೆ ಕೊನೆಗೂ, ರಾಯನು ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನೆಂದು ತಿಳಿಯಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಹುಡುಕಿದುದೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು; ಅತ್ತದೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟ ವನ್ನು ದೂರಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ತಿರುಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂತು, ಮಗ ನಿಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಮನೆಯೇಕೆಂದು ಅವರು ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದು ದೇಶಾ ಟನೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಇತ್ತ ಮೂರು ವರುಷದ ರಾಯನ ಗತಿಯೇನಾಯಿ ತೆಂದು ಕೇಳುವಿರಾ? ಅಪನು ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ಆಡುತ್ತಿದ್ದನಷ್ಟೆ. ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲೊಂದು ಹುಲಿಯು ಆಹಾರ ವನ್ನು ಹುಡುಕಿಬಂದಿತು. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಬಲು ಮಳೆಯಾದುದ ರಿಂದ ಅದು ಉಪವಾಸಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಈಗ ಮಳೆ ಬಿಟ್ಟೊಡನೆಯೇ ಹಸಿವನ್ನು ಅಡಗಿಸಲು ಹೊರಬಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸು ತ್ತಿರುವಾಗ, ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಯನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಹುಲಿಯು ಬಲು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಪನನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಒಯ್ದಿತು. ಬಂದು ಒಯ್ದುದು ಒಂದು ಗಂಡು ಹುಲಿ. ಅದು ರಾಯನನ್ನು ತನ್ನ ಗವಿಯ ಬಳಿ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇಳಿಸಿತು. ರಾಯನ ಮುಂದೆ ಗರ್ಜಿಸುವ ಹೆಣ್ಣುಹುಲಿ, ಅದರ ಬಳಿ ಎರಡು ಮರಿಗಳು. ಮರಿಗಳಿಗಾಹಾರವಾಯಿ ತೆಂದು ಗಂಡುಹುಲಿಯು ಅಪನನ್ನು ಇರಿಸಿ ತಿರುಗಿಹೋಯಿತು. ಹೆಣ್ಣುಹುಲಿಯು ಅಪನನ್ನು ಹರಿದು ತಿನ್ನಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ರಾಯನಿಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಸು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಅವುಗಳ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ಕಣ್ಣುಗಳ ಚಂದವನ್ನು ಕಂಡು

ನಕ್ಕನು. ಅಪನ ಬಳಿಗೆ ಹುಲಿಪುರಿಗಳು ಓಡಿಬರಲು ಬೆಕ್ಕಿನ ಮರಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಆಟವಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅವುಗಳ ಮೈಸಪರಿದನು, ಮುದ್ದಿಟ್ಟನು. ಅವುಗಳೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅಪನ ಮೈಗೆ ತಮ್ಮ ಮೈಯನ್ನು ಸವರಿ ನಿಂತುವು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಹೆಣ್ಣುಹುಲಿಯ ಪುನಸ್ಸು ಮೃದುಪಾಯಿತು.

ಇನ್ನರ್ಧ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಗಂಡುಹುಲಿಯು ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಮೇಕೆಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಇಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತದೆ - ತನ್ನ ಪುರಿಗಳು ಈ ಪುಗುವಿನೊಡನೆ ಆಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು! ಅವೆಲ್ಲ ಆಗ ಆ ಮೇಕೆಯ ಪುರಿಯನ್ನು ಹರಿದು ತಿಂದುವು. ತಿಂದಾಗಲೂ ತಿರುಗಿ ಹುಲಿಯ ಪುರಿಗಳು ರಾಯನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿಬಂದುವು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು ಹಿರಿ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ರಾಯನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಉಂಟಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಪುಕ್ಕಳಿಗಾಡುವುದಕ್ಕಾದರೆ ತಾವು ಅಪನನ್ನು ಏಕೆ ಸಾಕ ಬಾರದು ಎಂದು ತಿಳಿದುವು. ಅಂಟನಿಂದ ರಾಯನು ಹುಲಿ ಪುನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳೆದನು. ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಲ್ಲದ ಚಿಂತೆಯನ್ನು, ಇವನ್ನು ಕಂಡು ಪುರೆತನು. ಅಪನನ್ನಿನ್ನು ನಾವು ಹುಲಿ ರಾಯನೆಂದು ಕರೆಯಬೇಡವೆ? ಅಪನು ಹುಲಿರಾಯನಾದರೆ, ಹಿರಿ ಗಂಡುಹುಲಿಯು ಹುಲಿಯಪ್ಪನಾಯಿತು; ಹಿರಿ ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿಯು ಹುಲಿಯಮ್ಮನಾಯಿತು.

ದಿನಂಪ್ರತಿ ಅಪನಿಗೆ ಹುಲಿಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಆಡುವನು; ಅವುಗಳು ತಂದುಕೊಟ್ಟದನ್ನು ತಿನ್ನುವನು. ಅಪನ ಮೇಲೆ ಹುಲಿಯಮ್ಮ ಹುಲಿಯಪ್ಪರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವು ರಾಯನನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಪುಗುವೆಂದು

ತಿಳಿಯತೊಡಗಿದುವು. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ ಇವನು ಗವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಪುರಿಗಳೊಡನೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡಲು ಹೊರಟರೂ ಹಿರಿಹುಲಿಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಹುಲಿರಾಯನು ಹುಲಿಯಪ್ಪನೊಂದಿಗೆ ಸಂಚರಿಸಲು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವರಿಬ್ಬರು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ನಿಲು ಕುಡಿದರು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಐದು ಪರುಷ ಪ್ರಾಯ ವಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ನಿಲು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ಚಿಗುರಿಯು ಮರಿಯು ನಿಲಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದು ಇವರನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹುಲಿರಾಯನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಅದರ ಚಂದಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದನು. ಹುಲಿಯಪ್ಪನೂ ಚಿಗುರಿಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಕಂಡೊಡನೆ, ಫಾರ್ಜಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಜಿಗಿದು ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಮುರಿದುಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಚಿಗುರಿಯ ಕೂಗು ರಾಯನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕರಗಿಸಿತು. ಇವನನ್ನು ಹುಲಿಯಣ್ಣನು ಉಟಕ್ಕೆ ಬರಹೇಳಿದನು. ಇವನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಬಡ ಚಿಗುರಿಯು ಕೈಕಾಲು ಬಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಉಸಿರಾಟವು ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಿನಿಂದ ರಕ್ತವು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಗುಡ್ಡೆಗಳು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದುವು. ಹಲ್ಲು ಕಡಿದಿತ್ತು. ಈ ಭೀಕರ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡು ರಾಯನಿಗೆ ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಅವನಿಗಿದುವರೆಗೆ ತಾನು ಈ ರೀತಿ ಕೊಂದ ಮಾಂಸದಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಂಡೊಡನೆ ಉಣ್ಣುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಷ್ಮನಾದನು. ಹುಲಿಯಪ್ಪಗೆ ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಒಂದು ಪಾರ ಸಂದಿತು —

ಉಳಿದ ಹುಲಿಗಳು ಉಂಡರೆ ಇವನು ಉಪವಾಸ! ರಾಯನು ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುವನೆಂದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಹುಲಿಯಪ್ಪಗೂ, ಹುಲಿಯಮ್ಮಗೂ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವುಗಳು ಅಂದಿನಿಂದ ಹತ್ತಿರದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುವು. ರಾಯನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ದೂರಹೋಗಿ ಉಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮರಿಗಳು ಬೆಳೆದುದರಿಂದ ಅವು ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ದೂರ ಹೋಗಿ ಬೇರೆ ಮನೆಪಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಹೀಗಾಗಿ, ತಮ್ಮನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರದ ರಾಯನ ಮೇಲೆ ಆ ಹುಲಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇಮವು ಬಲವಾಯಿತು; ಇವನೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಉಪವಾಸವಿರುವುದನ್ನು ಅವು ಕಂಡು ಸಹಿಸದಾದುವು. ಅದೇ ಚಿಂತೆಯೇ ಬಲವಾಯಿತು.

ಈಗ ಉಪವಾಸದ ಹತ್ತನೇ ದಿನ. ರಾಯನು ತೀರ ಬಚ್ಚಿಹೋಗಿದ್ದನು. ಉಣ್ಣಲು ಮನವಿಲ್ಲ; ಊಟಪಾಡದೆ ಕಳೆಯದು. ಎದುರಿಗೆ, ಇವನನ್ನು ಮರುಕದಿಂದ ಕಾಣುವ ಹುಲಿಯಪ್ಪ ಹುಲಿಯಮ್ಮಂದಿರು. ಇವನಾಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ನೋಡುತ್ತ ಒಂದು ಬೀಳಲನ್ನು ಹಿಡಿದೆಳೆದನು. ಅದರ ಒಂದು ಗಡ್ಡೆಯು ಕಿತ್ತುಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದು ಚೆಂಡಾಡಿದನು. ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ ಕಚ್ಚಿದನು. ಸಿಹಿಯಾಗಿತ್ತು. ತಿಂದೂಬಿಟ್ಟನು. ತಿರುಗಿ ತಿನ್ನುವ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಿತ್ತುತಿಂದನು. ಅವನ ಹಸಿವು ಅಡಗಿತು. ಮುಖವು ಅರಳಿತು. ಅವನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿರಿ ಹುಲಿಗಳಿಗೂ ಆನಂದವಾಯಿತು.

ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಯನು ಗೆಡ್ಡೆಗೆಣಸನ್ನು ತಿನ್ನತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಹುಲಿಗಳು ಹುಲ್ಲನ್ನು ಮೇಯಬಲ್ಲವೇ? ಆದರೂ ಅಪರ ಪ್ರೇಮವು ಕೆಡಲಿಲ್ಲ. ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಹೋದಂತೆ ರಾಯಗೆ ಗೆಳೆಯರು ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಎಷ್ಟೋ ಹರಿಣಗಳು ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಡತೊಡಗಿದುವು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಇವನ ಬಳಿ ಹುಲಿಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಹುಲಿಗಳು ಈಗೀಗ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ಬೇಟೆಯಾಡದು ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವು ಅವನ ಬಳಿ ಬರಲು ಧೈರ್ಯಮಾಡಿದುವು. ಹೆಚ್ಚೇನು? ಅವನ ಗುಹೆಯ ವರೆಗೂ ಅವು ಬರುತ್ತವೆ. ಹುಲಿಗಳೂ ಅಪನಾಟವನ್ನು ಮೌನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಬೇಟೆಯೆಲ್ಲಾ ದೂರದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಾಯಿತು. ಈಗೀಗ — ಬೇರೆ ಕಾಡುಗಳ ಹುಲಿಗಳು ಬಂದರೂ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ರಾಯನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿರಿ ಹುಲಿಗಳೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಎಲ್ಲವೂ ರಾಯನ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ.

ಕೆಲವು ವರುಷಗಳೇ ಸಂದುವು. ರಾಯನೀಗ ಬಾಲಕನು ಹೋಗಿ ತರುಣನಾದನು. ಅವನಲ್ಲಿ ಚಟುವಟಿಕೆ ತುಂಬಿದೆ. ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿದೆ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸ ತುಂಬಿದೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸುವ ರೂಪ. ವಯಸ್ಸು ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವನು ಇಡೀ ಕಾಡಿನ ದೊರೆಯಾದನು. ಅಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಕಾಣಸಿಗುವ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ಬಟ್ಟೆ ಉಡಲೂ ಕಲಿತನು. ಆದರೆ ಅದು ರೂಢಿಯ ವಸ್ತ್ರವಲ್ಲ. ಸೊಪ್ಪುಗಳದು! ಈಗ ಹುಲಿರಾಯನೆಂಥ ಸುಖಿಯು!

3. ವೀರನ ಎದುರು ಬೀರ ನಿಂತ.

ಹುಲಿರಾಯನಿಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರೆಂದರೆ ಈಗ ಒಬ್ಬಬ್ಬರಲ್ಲ. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಹುಲಿಗಳೂ ಅವನ ಗೆಲೆಯರೇ; ಇತರ ಮೃಗಗಳೂ ಅವನ ಮಿತ್ರರೇ. ಪಕ್ಷಿಗಳೂ ಸಹ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯವುಗಳೇ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಜನರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಯನು ದಿನಗಳನ್ನು ಸುಖದಿಂದ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಇಷ್ಟು ನೋವಾಯಿತೆಂದರೆ ಅವನ ಬಳಿಗೋಡಿ ಬರುವುದು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವನು. ಅವುಗಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಅವುಗಳಿಗಾವ ಸಂಕಟವು ಉಂಟಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ತನ್ನಿಂದಾದ ಸಾಹಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಿನೇ ದಿನೇ ಈ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡ ಹುಲಿಯಪ್ಪ ಹುಲಿಯಪ್ಪರು, ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಗುವೆಂದು

ತಿಳಿಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅವನು ತಪ್ಪುರಸನೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವಾಗುವ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಯನು ಹಲವು ಪುಗಪಕ್ಷಿಗಳ ಮನೆಗಳ ನೆಲಾ ತಿರುಗಾಡಿಬಂದು ಆಯಾಸಪಾಯಿತೆಂದು ಒಂದು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆಯಾಸದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತೂಕಡಿಕೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲೇ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋಗಿಯೂ ಬಿಟ್ಟನು. ಆದರೆ ನಿದ್ರೆ ಏರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಕೂಗು ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದನು. ಏನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹರಿಣವು ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಬೇಟೆಗಾರನು ಓಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹರಿಣದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಯನು ಬಿದ್ದೊಡನೆಯೇ ಅದು ಮತ್ತಷ್ಟು ದುಃಖದಿಂದ ಕೂಗುತ್ತ ಅವನೆಡೆಗೆ ಬಂದು ಉರುಳಿತು. ಅವನು ಹರಿಣವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿದನು. ಅದು ಬಲಪಾದ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರ ಕಾಲಿಗೊಂದು ಅಂಚು ನಾಟುತ್ತ. ರಾಯನು ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೆಗೆದು ರಕ್ತದ ಹರಿದಾಟವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಎಲೆಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ನಿಂತ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಹಿಂದೆ ಆ ವನದಲ್ಲಿ ಕಾಡುಜನರು ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿದ ನೆನಪಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಜನರು ಇನ್ನೂ ಉಳಿದಿರಲಾರರೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಇಷ್ಟು

ದೂರ ಬೇಟೆಯೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಇತರ ಸಂಧಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಈ ವರೆಗೆ ದೊರೆತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ರಾಯನನ್ನು ಕಂಡು, ಸ್ವಲ್ಪಸಮಯ ಮಾತನಾಡದೆ ನಿಂತನು. ರಾಯನೂ ಇವನನ್ನು ಕಂಡು ಲಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮನವೆಲ್ಲ, ನೋವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹರಿಣದ ಕಡೆಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಉಪಚರಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಹರಿಣದ ಯೋಚನೆಯಾಗಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಲೋ, ಹರಿಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡು” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೇಳಿದನು. ರಾಯನೂ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡನು. ಆರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಅವನು ಮನುಷ್ಯರ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದು ಮರವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಒಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದನು. ಅದೂ ದೂರದಲ್ಲಿ. ಈಗ ಸರಿ ಎದುರಿಗೆ ತನ್ನಂತಿರುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ

ಆಶ್ಚರ್ಯಪಾಯಿತು. ಅಪನನ್ನೇ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ಕಂಡನು. ಬೇಟೆಗಾರನು ಎರಡನೇ ಬಾರಿಗೆ ಮೃಗಪನ್ನು ಬೇಡಿದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷಗಳೇ ಸಂದಿದ್ದವು. ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆ ಬಾರಿಗೆ ಅವನು ಕೇಳಿದರೂ ಇವನು ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಆಗ ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. ಅವನು ಆ ಹರಿಣವನ್ನು ಎಳೆಯಲು ಕೈಚಾಚಿದನು. ರಾಯನೂ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನಿಂತನು. ಆ ಮರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಇವನ ಕೈಗೆ ಕೈಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಿಂತನು. ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಕೋಪವೇರಿತು. ಅವನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಒಂದೇಟನ್ನು ರಾಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ರಾಯನು, ತನ್ನ ಬಲವಾದ ತೋಳುಗಳಿಂದ ಅವನ ರಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅಮುಕಿ ಹಿಡಿದು ಅಲುಗಾಡಿಸಿದನು. ಅವನ ಈ ಉಕ್ಕಿನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಬೇಟೆಗಾರನು ಚೀರಿಬಿಟ್ಟನು. ಎಲುಬು ಪುಡಿಯಾಯಿತೋ ಎಂದು ಹೆದರಿದನು. “ಅಯ್ಯೋ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಹುಲಿರಾಯನಿಗೆ ಪಾಪವೆನಿಸಿತು. ಅವನೊಮ್ಮೆ ಘರ್ಜಿಸಿದನು. ಹುಲಿಗಳೊಡನೆ ಬೆಳೆದವನಾದುದರಿಂದ ಹುಲಿಗಳಂತೆಯೇ ಅವನ ಕೂಗು ಇತ್ತು. ಹಾಗೆ ಅವನನ್ನು ಅಂಜಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಬೇಟೆಗಾರನು ಜೀವದಾಸೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಪರಾರಿಯಾದನು. ರಾಯನು ಹರಿಣವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಗವಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಬೇಟೆಗಾರನ ಕೋಪವು ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಈ ಹುಲಿಕೂಗಿನ ಮನುಷ್ಯನು ಯಾರು — ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ

ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಕೂಡಿ ಮರಳಿದನು. ರಾಯನು ಹೊರಟುಹೋದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದನಾದುದರಿಂದ ತಾನೂ ಅದೇ ಹಾದಿಯಾಗಿ ಸಾಗಿದನು. ಬಲುದೂರ ಸಾಗಲು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು ಕಾಣಿಸಿದುವು. ಅದು ನೊಂದ ಜಿಂಕೆಯ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒಸರಿದ ರಕ್ತದ ಹನಿಗಳು. ಅದೇ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯೆಂದು ಮತ್ತೂ ಮುಂದೆ ಸರಿದರು. ಮನುಷ್ಯರ ವಾಸದ ಗುಡಿಗಳು ಒಂದೂ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯಕಾಣದೆ ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಮರವನ್ನೇರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದರು. ಅಲ್ಲೇ ತಗ್ಗಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿರಾಯನಿದ್ದನು. ಅವನ ಸುತ್ತ ಹುಲಿಯಪ್ಪ, ಹುಲಿಯಮ್ಮರೂ ಒಂದೆರಡು ಹರಣಗಳೂ ಮಲಗಿದ್ದುವು. ಇವನೂ ಹುಲಿಯಪ್ಪನ ಮೈಗೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟು ನಿದ್ರೆಹೋಗಿದ್ದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ಅತಿಯಾದ ಭೀತಿಯಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಸವನೆ ಓಟಓಡಿದರು. ಅವರ ಊರಿಗೂ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೂ ಬಲು ದೂರವಿತ್ತು. ಅಂತು ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಊರನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರನ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಡನು ಏನಾದರೂ ಬೇಟೆತರುವನೆಂದು ಕಾದುಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಬಂದ ಇವನನ್ನೂ ಇವನ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನೂ ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನಂಥ ಬೇಟೆಗಾರನು ಆ ಊರಲ್ಲಿದ್ದಲ್ಲವಂತೆ. ಒಂದು ದಿನ ಪಾದರೂ ಅವನು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಿಗೈ ಬಂದವನಲ್ಲ. “ಇಂದೇನು ಸಂಗತಿ?” ಎಂದು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಳು. ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು

ನಂಬಲಾರದೆ ನಕ್ಕಳು. ಸ್ನೇಹಿತನು ತಾನು ಕಂಡುದನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಆದರೂ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. “ಹುಲಿಯು ಮೈ ಮೇಲೆ ಒರಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡುವ ಮನುಷ್ಯನೇ? ಹುಲಿಯೂ ಹರಿಣವೂ ಒಟ್ಟಿಗಿರುವ ಸ್ಥಳವೇ? ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳು” ಎಂದಳು. ಬೇಟೆಗಾರನು ಹಿಚುಕಿ ನುಗ್ಗಾದ ತನ್ನ ತೋಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಅದರ ನೋಟದಿಂದ ಅವನು ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡಬಳಿಕ ಅವಳಿಗೆ “ಇದೇನೋ ಸೋಜಿಗ” ವೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದರ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲೇಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೂ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಅಂತು ಅಂಥ ಒಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯನು ತಮ್ಮೂರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವುದಾದರೆ ತಮ್ಮ ನಾಯಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸದಿರಬಾರದೆಂದು ಅವಳು ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಇವರಿಗೂ ಇದು ಅಹುದೆಂದು ಕಂಡಿತು. ಅವರ ನಾಯಕನ ಹೆಸರು ಬೀರನೆಂದು. ಬೀರನು ಆ ಕಾಡುಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ದೊರೆ. ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಅವನು ಗುರು. ಸುದ್ದಿ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಈ ಹುಲಿರಾಯನ ದಂಡನೆಯಾದೀತೆಂದು ನಂಬಿ ಮರುದಿನವೇ ಅಲ್ಲಿಗೊಡಿದರು. ಅವನೂ ಇವರನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಬಳಿ ಇವರು ಸುಳ್ಳಾದರೆಂದು ಒಂದು ಬೇಟೆಯ ನೆಪದಿಂದ ಹುಲಿರಾಯನ ಕಾಡಿಗೆ ತನ್ನ ಜನರನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿದನು.

4. ಹಿಗ್ಗಿಹೋಗಿ, ಬಗ್ಗಿಬಂದರು.

ಬೀರನ ತಿಖಾರಿಯ ಸಿದ್ಧತೆಯಾಯಿತು. ಹತ್ತೈವತ್ತು ಜನ ಕುಶಲ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳನ್ನೂ, ಈಟಿಯವರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಇದುವರೆಗೂ ಕಾಣದಂಥ ಉತ್ತರವು ಅಪರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಹುಲಿರಾಯನ ಬೇಟೆಗೆ ಅವರು ಹೊರಟವರಲ್ಲವೇ! ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಬೀರನ ಮಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿತು. ಅವಳಿಗೂ ತಿಖಾರಿ ಎಂದರೆ ಇಷ್ಟ. ಇತ್ತ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಮನುಷ್ಯನ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ತಾನೂ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಆಯಿತು. ತಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಆದರೆ ಬೀರನು ಮೊದಲಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಬೇಟೆಯು ಬಲು ಕಠಿಣದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಾದ ಹೇಮೆಯನ್ನು ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಒಯ್ಯಲು ಇಚ್ಛೆಪಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೇಮೆಯು ಹಟಗಾರ್ತಿ. ಒಮ್ಮೆ ಭಲ ಹಿಡಿದರೆ ಬಿಡುವವಳಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಬೀರನ ನಿಶ್ಚಯವು ಬದಲಾಯಿತು. ಮಗಳೂ ಬೇಟೆಗೆ ಬರುವುದೆಂತಾಯಿತು. ಕುದುರೆಗಳನ್ನೇರಿ ಬೀರನ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ಹೊರಟರು. ಹೇಮೆಯೂ ಕುದುರೆಯೇರಿದಳು. ಅವಳ ರಕ್ಷಣೆಗಿಂದು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ಬೇರೆ ನಿಂತರು. ಕಹಳೆಕೊಂಬುಗಳನ್ನೊಡುತ್ತ ಬೇಟೆಗಾರರ ಪಡೆಯು ಕಾಡನ್ನು ಹೊಗ್ಗಿತು.

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಈ ಪಡೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಇವರ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮೃಗಪಕ್ಷಿಗಳು ಚಲ್ಲಾಬಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಚದರಿದವು. ಅವರು ಹಾಗೆಯೇ ಬಲುದೂರ ಸಾಗಿದರು. ಇನ್ನೂ

ರಾಯನ ಕಾಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬೀರನ ರಾಜ್ಯದ ಗಡಿಯನ್ನೂ ದಾಟಿದುದಾಯಿತು. ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನು ತಂದ ಸುದ್ದಿಯು ಸುಳ್ಳಿರಬೇಕೆಂಬ ಸಂಶಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅದು ಸುಳ್ಳು ಸುದ್ದಿಯೇ ಆದರೆ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಯಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ, ಅಪರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯಿತ್ತು. ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದವರು ಮನೆಗೆ ಬರಿಗೈ ಬರಲೇ ಬಾರದು ಎಂದು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಇವರಿಬ್ಬರು ಬರಿಗೈ ಒಂದು ದಕ್ಕೊಂದು ನೆಪ ಹುಡುಕಿರಬೇಕೆಂಬ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಇಬ್ಬರು ಸುದ್ದಿಕಾರರ ಗತಿಯು ಕೆಟ್ಟಿತೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು.

ಸರಿ. ಅಪರೆಷ್ಟು ಹಾದಿ ಸಾಗಿದರೂ ಕಾಡು ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ದಟ್ಟವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ, ಕುದುರೆಗಳು ನುಸುಳುವುದಲ್ಲಿರಲಿ, ಮನುಷ್ಯರು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೇ ಕಠಿಣವೆಂಬಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಅಪರೆಲ್ಲಾ ಕುದುರೆಗಳಿಂದಿಳಿದರು. ಹೇಮೆಯೂ ಇಳಿದಳು. ಬೀರನು, ಅವಳು ಮುಂದೆ ಬರಬಾರದೆಂದೂ, ಅಲ್ಲೇ ತನ್ನ ರಕ್ಷಕರೊಡನೆ ಕಾದಿರಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಹೇಮೆಯು ಒಪ್ಪುವಳೇ? “ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಒಂದು, ತಾನು ಮಾತ್ರ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ಹುಲಿ ರಾಯನನ್ನು ಕಾಣಬಾರದೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಇಲ್ಲೂ ಅವಳ ಹಟವೇ ಮಿಗಿಲಿನಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಅವರು ಅವಳನ್ನು ಕೂಡಿ ಮುಂದರಿದರು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಬೇಟೆಗಾರಗೂ ರಾಯಗೂ ಜಗಳವಾದ ಸ್ಥಳವು ಬಂದಿತು. ಅವನು ಬೀರನಿಗೆ ಆದನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ನಂಬುವವರಾರು? ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ಯ

ಕಡೆಗೊಡಿದನು. ಅಪರಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾತುಕಥೆಯಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು. ರಾಯನು ಹುಲಿಯನ್ನೇರಿದನು. ಅವರು ವೇಗ ದಿಂದ ಸಾಗಿದರು. ಹೇಮೆಯು ನಿಂತಲ್ಲೇ! ಅವಳಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ಹುಲಿರಾಯನು ಇರುವುದು ನಿಜವೆಂದೂ ತನಗೆ ಭೇಟಿಯಾದವನು ಅಪನೇ ಎಂದೂ ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಪನು ಕಣ್ಮರೆಯಾದುದಕ್ಕೆ ಅವಳು ವ್ಯಥೆ ಗೊಂಡಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರಹನಿಗಳು ಸುರಿದು ನದಿ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಹೋದುವು.

ಇತ್ತ ಬೇಟೆ ಮುಂದರಿಸಿ ಹೋದವರ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಬಲುದೂರ ಮುಂದರಿದ ಬಳಿಕ ರಾಯನ ಗವಿಯ ಜಾಗವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೀರ ನಿಗೆ ಕೋಪಬಂದಿತು. ಇವನು ತಪ್ಪನ್ನು ಮೋಸಮಾಡುವು ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಕರೆದುತಂದನೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆ ಗೆಳೆಯನಿಗೂ ಅಂಜಿಕೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ದುರ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೂ ಸಫಲವಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಖಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವೇ ಉಳಿಯುವ ಬಗೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದವನು ಒಂದು ಮರವನ್ನು ಏರಿದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಹರಿಣಗಳು ಕೂಡಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆದರೆ ರಾಯನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಸರದಿಂದಿಳಿದು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬೀರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ತುಂಬ ಆಯಾಸಪಟ್ಟಿದ್ದರಾದರೂ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮುಂದರಿ ದರು. ದಟ್ಟವಾದ ಪೊದೆಗಳ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಮುಂದರಿ ದರು. ದೂರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಕಾಣಿಸಿತು. ನಾಲ್ಕಾರು ಹುಲಿಗಳು, ಹತ್ತೆಂಟು ಹರಿಣಗಳು ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೀರನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ನಂಬಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಹುಲಿರಾಯನಿರುವ ಸ್ಥಳವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಂದು ಬರೇ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದನು. ಬೀರನು ಕಲ್ಲೆದೆಯವನು. ಇಂಥ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಅಪ್ಪಣಿಯ ಮೇರೆ ೪೦-೫೦ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕಹಳೆ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನೊದ್ದರು. ಆಕಾಶವನ್ನು ಒಡೆಯುವ ಕೂಗು ಹೊರಟಿತು. ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಪೃಗಗಳು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಚಿದರಿದುವು. ಹುಲಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಬೀರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಪೃಗಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದುದರಿಂದ ಹುಲಿರಾಯನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರಬಹುದೆಂದು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಾವರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. ನಿರಾಶೆಗೊಂಡನು. ಇತ್ತ ಹೇಮೆಯ ನೆನಪಾಗಲು, ತಾವು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಮರಳಿದರು.

ಹೇಮೆಯ ರಕ್ಷಕರು, ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಓಡಿದರಷ್ಟೆ! ಬಲು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಮರಳಬಂದರೆ, ಅವಳನ್ನೂ ನೀರಲೈ ನಿಂದಿದ್ದಳು. ತಿರುಗಿ ಅವರು ದೂರಸರಿದು ನಿಂತರು. ಅವಳಿಗೇನಾದರೂ ಅಪಾಯವು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚು ಗಾರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಾಸುಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೀರನ ಪರಿವಾರವು ಬಂದಿತು. ಬೀರನು “ಹೇಮೆಯಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಸ್ನಾನಪೂಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು.

ಕಡೆಗೊಡಿದನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾತುಕಥೆಯಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು. ರಾಯನು ಹುಲಿಯನ್ನೇರಿದನು. ಅವರು ವೇಗ ದಿಂದ ಸಾಗಿದರು. ಹೇಮೆಯು ನಿಂತಲ್ಲೇ! ಅವಳಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿತು. ಹುಲಿರಾಯನು ಇರುವುದು ನಿಜವೆಂದೂ ತನಗೆ ಭೇಟಿಯಾದವನು ಅವನೇ ಎಂದೂ ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅವನು ಕಣ್ಮರೆಯಾದುದಕ್ಕೆ ಅವಳು ವ್ಯಥೆ ಗೊಂಡಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರಹನಿಗಳು ಸುರಿದು ನದಿ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಹೋದುವು.

ಇತ್ತ ಬೇಟೆ ಮುಂದರಿಸಿ ಹೋದವರ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಬಲುದೂರ ಮುಂದರಿದ ಬಳಿಕ ರಾಯನ ಗವಿಯ ಜಾಗವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೀರ ನಿಗೆ ಕೋಪಬಂದಿತು. ಇವನು ತಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸಮಾಡುವು ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಕರೆದುತಂದನೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಆ ಗೆಳೆಯನಿಗೂ ಅಂಜಿಕೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನ ದುರ್ಯೋಧನಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೂ ಸಫಲವಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಖಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವೇ ಉಳಿಯುವ ಬಗೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದವನು ಒಂದು ಮರವನ್ನು ಎರಿದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಹರಿಣಗಳು ಕೂಡಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆದರೆ ರಾಯನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಸರದಿಂದಿಳಿದು ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಬೀರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ತುಂಬ ಆಯಾಸಪಟ್ಟಿದ್ದರಾದರೂ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಮುಂದರಿ ದರು. ದಟ್ಟವಾದ ಪ್ರೌಡೆಗಳ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಮುಂದರಿ ದರು. ದೂರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವಿಚಿತ್ರವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಕಾಣಿಸಿತು. ನಾಲ್ಕಾರು ಹುಲಿಗಳು, ಹತ್ತೆಂಟು ಹರಿಣಗಳು ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೀರನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನು ನಂಬಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಹುಲಿರಾಯನಿರುವ ಸ್ಥಳವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಂದು ಬರೇ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದನು. ಬೀರನು ಕಲ್ಲೆದೆಯವನು. ಇಂಥ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವೂ ಅಂಜಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಅಪ್ಪಣಿಯ ಮೇರೆ ೪೦-೫೦ ಬಿಲ್ಲಾಳುಗಳು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕಹಳೆ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನೊದ್ದರು. ಆಕಾಶವನ್ನು ಒಡೆಯುವ ಕೂಗು ಹೊರಟಿತು. ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಪೃಗಗಳು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಚೆದರಿದುವು. ಹುಲಿಗಳೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಬೀರನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಪೃಗಗಳನ್ನು ಕೇಣಕಿ ದುದರಿಂದ ಹುಲಿರಾಯನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರಬಹುದೆಂದು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಾವರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. ನಿರಾಶೆಗೊಂಡನು. ಇತ್ತ ಹೇಮೆಯ ನೆನಪಾಗಲು, ತಾವು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಮರಳಿದರು.

ಹೇಮೆಯ ರಕ್ಷಕರು, ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಓಡಿದರಷ್ಟೆ! ಬಲು ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಮರಳಿಬಂದರೆ, ಅವಳನ್ನೂ ನೀರಲೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ತಿರುಗಿ ಅವರು ದೂರಸರಿದು ನಿಂತರು. ಅವಳಿಗೇನಾದರೂ ಅಪಾಯವು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚು ಗಾರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಾಸುಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೀರನ ಪರಿವಾರವು ಬಂದಿತು. ಬೀರನು “ಹೇಮೆಯಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಸಾನಪೂಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದುತ್ತರ ಬಂದಿತು.

ಬೀರನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನೊಬ್ಬನೇ ನದಿಗೆ ಮುಂದರಿದನು. ಹೇಮೆಯು ಆಗ ನಿಂತಂತೆಯೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯ, ವ್ಯಥೆಗಳಿಂದ ಕಲ್ಲಾಗಿದ್ದಳು! ಬೀರನು ಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತನಾದನು. ಏನೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವಳು ಉತ್ತರಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೂ ದಾರಿಕಾಣದೆ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪಾಳೆಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ಪರಿವಾರದವರಿಗೆ, ಬಂದುದಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಹರಿಣಗಳನ್ನಾದರೂ ಬೇಟೆಯಾಡಿಬರುವಂತೆ ಅಪ್ಪಣೆಯಿತ್ತು ಮಗಳೊಡನೆ ಮರಳಿದನು. ಬೇಟೆಯವರು ಮರಳುವಾಗ ನಡುರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಅಂತು ಹೇಮೆಯು ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಬಂದರೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇಸಪನೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾತ್ರಿ ಮೈಯು ಜ್ವರದಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕುದಿಯತೊಡಗಿತು. ಮಗಳಿಗೆ ತೊಡಗಿದ ಈ ಹೊಸ ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬೀರನು ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾದನು!

5. ನಾಡಿನ ಹುಡುಗಿಗೆ ಕಾಡಿನ ಗಂಡ.

ಹೇಮೆಯು ಹಾಸುಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಳು. ಯಾರು ಬಂದರೂ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮೋರೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವುದು ಒಂದೇ ಕೆಲಸ. ಬೀರನಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದುದೊಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು. ಅದೂ ಅವಳೆಂದರೆ ಅವನ ಜೀವ. ಮಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ಸೊಲ್ಲಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಳಪಳವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಬೇಟೆಯಿಂದ ಬಂದ

ವಳೇ ಹೀಗೆ ಮಲಗಿದುದರಿಂದ, ಆ ವನದೇವತೆಯಾದ ಹುಲಿ ರಾಯನ ಶಾಪವು ನಾಟತೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಹುಲಿರಾಯನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವಳ ಮನವು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತವಾಗುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಸದಾ ಅವನ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಲು ಅವಳಿಗೆ ಆತುರ. ಆದರೆ ಹೇಳುವವರು ಬೇಕಷ್ಟೆ?

ಇತ್ತ ಹೇಮೆಯಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಹೇಳದಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಅವಳ ತಂದೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಪರನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಒಗ್ಗುವು ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಜರಗುವುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪರನು ಹೇಮೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೀರನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಸಾಹಸವು ಅವಳಿಗಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಹುಲಿರಾಯನನ್ನು ಕಂಡವಿನಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸೇ ಸೂರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಬೀರನು ಅವಳನ್ನು ತೀರ ಆಗ್ರಹ ಪಡಿಸಿದನು. “ನೀನಂದಂತೆ ಮಾಡುವೆನು, ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ತರುವೆನು” — ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹೇಮೆಗೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಕಟವನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳ ತನಕ ಅಡಗಿಸಿರಲು ಬಂದಿತ್ತು! ಆದುದರಿಂದ ಅವಳು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನಡೆದ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ತಾನು ನೀರಿಗಿಳಿದಾಗ, ನದಿಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿ, ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ಬಂದುನಿಂತು, ಕೊನೆಗೆ ಹುಲಿಯನ್ನೇರಿ ಹೋದ ಹುಲಿರಾಯನೇ ತನಗೆ ಪತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಬೀರನಿಗೆ ಮಗಳ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಕನಿಕರ ವಾಯಿತು. ಅವಳ ಸುಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಸುಖವಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದ ಅವನು ಅವಳ ಆಸೆಗೆ ವಿರೋಧಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಂಥ ಹುಲಿರಾಯನು ತನಗೆ ಅಳಿಯನಾಗುವುದಾದರೆ ಅಪನಿಗೂ ಸಂತೋಷವೇ. ಆದರೆ ಅಂಥದೊಂದು ದೇವ ಪುರುಷನು ಹೇಮೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವನೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಬಲಪಾಯಿತು. ಇತ್ತ ಮಗಳ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರದೆ, ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಯತ್ತಿಸಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಕುಲಗುರುವಾದ ಕಾಳರಾಮನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.

ಕಾಳರಾಮನು ತೀಕ್ಷ್ಣಬುದ್ಧಿಯವನು. ಅಪನಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಪಾದ, ಯಕ್ಷಿಣೀ ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತಿದ್ದವೆಂದು ಜನರಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಪನೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ವಿಚಿತ್ರ ಶಕ್ತಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಹುಲಿರಾಯನನ್ನು ಎಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗ ಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಅಪನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು. ರಾಮನು ಬೀರನನ್ನು ಬಲು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬರಪೂಡಿಕೊಂಡು, ಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿಯಾಯಿತು. ಕಾಳರಾಮನು, ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾಗುವ ಕಾರಣ ಪಿಲ್ಲಿಂದೂ, ಹುಲಿರಾಯನನ್ನು ಎಶಪೂಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಲ್ಲೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಅಪನ ಸೂಚನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಮರು ಓನವೇ ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿಯ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದರು. ಈ ಬಾರಿ ಅವರು ಹೇಮೆಯನ್ನು ಒಯ್ಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಒಯ್ಯರೆ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಾಯಿತು. ಬೀರನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಳರಾಮನೂ ಹೋದನು. ಅವರೆಲ್ಲ ಮೊದಲು ಹೋದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಗಿ ಹೇಮೆಯು ಈ

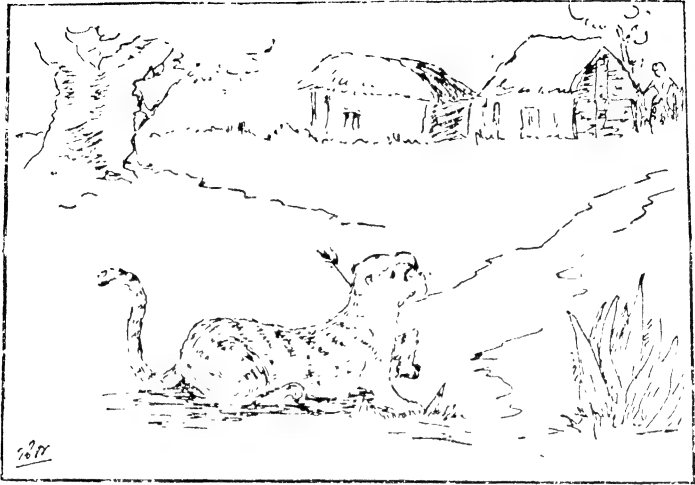
ಮೊದಲು ಕಂಡ ಜಲಪಾತವಿರುವ ನೀರಿನ ಹಳ್ಳವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಆ ಹಳ್ಳವು ಆ ಕಾಡುಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿನ ಒಂದೇ ಒಂದು ನೀರಿನ ಆಸರೆಯಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಕಾಡು ಮೃಗಗಳೂ, ಹುಲಿರಾಯನೂ ಬರಬಹುದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದರು. ಪ್ರಸಂಗ ಬಿದ್ದರೆ ಒಂದು ವಾರದ ತನಕ ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮೊದಲನೆ ದಿನ ಅವರು ಬರುವುದೇ ವೇಳೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರ ಭೇಟಿಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆರಡು ಹರಿಣಗಳು ಬಂದು ನೀರು ಕುಡಿದುಹೋದುವು. ಮರುದಿನ ನಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹದಿನೆರಡು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಲಿರಾಯನು ನೀರಿನ ಜೋಗಿನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದನು. ಬೀರನ ಪಡೆಯವರು ಪ್ರೊದೇಗಳಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ಅವಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕಾಳರಾಪುನು ನೀರು ಬೀಳುವ ಜಾಗಕ್ಕೂ ತುಸು ಹಿಂದೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಅಡಗಿದ್ದು, ಅವರು ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಔಷಧಿಯ ಹುಡಿಯನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ಕಲಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಹುಲಿರಾಯನು ಮುಣುಗಿ ಮೇಲೆ ಬರುವವನು ಸ್ತುತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬಂದನು. ಇದು ಕಾಳರಾಪುನ ಔಷಧಿಯ ಗುಣ. ಸರಿ, ಬೀರನ ಪಡೆಯವರು ಅತಿ ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೀರ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆದುತಂದು ಒಂದು ದೋಲಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಬಲು ವೇಗದಿಂದ ಒಯ್ದರು.

ಹುಲಿರಾಯನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುವಾಗ ಅವನು ಬೀರನ ಅರಮನೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲ ಬಾಗಿಲುಗಳೂ ಮುಚ್ಚಿದ್ದುವು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಮೆಯು ಕುಳಿತು ಅವನಿಗೆ

ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಯನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು — ತಾನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆನು, ಎಲ್ಲಿರುವೆನು, ಎದುರಿಗಿರುವವಳು ಯಾರು — ಎಂದು ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ ಹೇಮೆಯ ನೆನಪಾಯಿತು! ಇತ್ತ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ನಡು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಧುಮುಕಿದ ನೆನಪಾಯಿತು. ಸುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾನೆ — ನದಿಯಿಲ್ಲ; ನೀರಿಲ್ಲ. ಇರುವುದು ಅರಮನೆ! ಹೇಮೆಯೂ ಇರುವಳು! ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಂದಿನಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಭ್ರಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಇದೆಲ್ಲ ಹೇಮೆಯ ಸ್ವಪ್ನವೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಎದುರು ಕೈಚಾಚಿ ನೋಡಿದನು. ಹೇಮೆಯು ನಗುತ್ತ ನಾಚುಗೆಯಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಕೈಗೆ ಹೇಮೆಯ ತೋಳೂ ತಡೆಯಿತು. ಇದು ಸ್ವಪ್ನವೆಂದು ತಿಳಿದನು! ತನ್ನ ಹುಲಿಭಾಷೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದನು. ಹೇಮೆಗೆ ಒಂದಕ್ಕರವೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹೇಮೆಯು ಮಾತನಾಡಿದಳು. ಅವಳಾಡಿದುದು ಇವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕಾಣುವರು. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ಮಾತನಾಡುವವು. ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ರಾಯನಿಗೆ ಹೇಮೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ಬೆಳೆಯಿತು. ಅವಳೂ ಸುಖಿಯಾದಳು. ಆದರೂ, ಇಷ್ಟರತನಕ ಇತರ ಪುರುಷರಾರೂ ಅವರ ಅಂತಃಪುರಮನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿ ಒಂದು ಪಾರವೇ ಕಳೆಯಿತು. ರಾಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಡಿನ ಬಳಗದವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮರವೆಯಾಯಿತು.

ಇತ್ತ ಹುಲಿಯಪ್ಪ, ಹುಲಿಯಮ್ಮಂದಿರು ರಾಯನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಕಾತರಗೊಂಡರು. ವನದ ಮೃಗಗಳೆಲ್ಲ ಅಳತೊಡಗಿ

ಮವು. ಹುಲಿಯಮ್ಮಗೆ ಸಿಟ್ಟೀರಿತು. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯಾರೋ ಕದ್ದಿರಬೇಕು ಇಲ್ಲವೆ ಕೊಂದಿರಬೇಕು ಎಂದು ಸೇಡನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಯೋಚಿಸಿದುವು. ನೀರಿನ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಅಲ್ಲಿ ಮರಳಿನ ದಿನ್ನೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಕಾಲು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ವೈರಿಗಳು ಮನುಷ್ಯರೇ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದುವು.

ರಾತ್ರಿ ಎರಡೂ ಹುಲಿಗಳು ಬೀರನ ಊರಲ್ಲಿ ಮನೆಮನೆ ತಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದುವು. ಘರ್ಜಿಸತೊಡಗಿದುವು. ಕೋಪ ದಿಂದ ಬಂದವರನ್ನು ಬೆದರಿಸತೊಡಗಿದುವು. ಬೀರನಿಗೆ ಸುದ್ದಿ ಹೋಯಿತು. ಬೀರನು ರಾಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಬೇರೂರಿದ ಬಗೆಯು ತಿಳಿದು, ಅಹಂಕಾರದಿಂದ, ಆ ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅನುಜ್ಞೆಯಿತ್ತನು. ಚತುರಬಿಲ್ಲಾಳೊಬ್ಬನು

ಸಮಯಸಾಧಿಸಿ ಹುಲಿಯಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಅಂಬನ್ನೆಸೆದನು. ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ಅತಿ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಘರ್ಜನೆಮಾಡಿ ನೆಲವನ್ನು ಹಿಡಿದಳು. ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ಅಂಜಿ ಕಾಡಿಗೆ ಓಡಿದನು. ಈ ಕೂಗು ಅರಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದ ರಾಯಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅಪನು ಗಾಬರಿಗೊಂಡು, ಅರಮನೆಯ ಕದಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಹುಲಿಯಮ್ಮನಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡನು. ಅಂಬನ್ನು ಕಿತ್ತನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದ ಅಂಬುಗಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ನೆಲಕ್ಕುಪ್ಪಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಈಗ ರಾಯನು ರುದ್ರನಂತಾದನು. ಒಂದು ಕಡೆ ಸಿಟ್ಟು, ಒಂದು ಕಡೆ ತಾಯಿಯ ನೋವನ್ನು ಕಂಡು ವ್ಯಥೆ. ಇವನೂ ಸಿಟ್ಟು ನಿಂದ ಘರ್ಜಿಸಿದನು. ಕೇರಿಯೇ ನಡುಗಿತು. ಉರ ಜನ ರೆಲ್ಲ ಹೆದರಿಕೊಂಡರು. ಹೇಮೆಯು ಇದೇನೆಂದು ನೋಡಲು ಓಡಿಬಂದಳು. ರಾಯನು ಹುಲಿಯೊಂದರ ಬಳಿ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವಳಿಗೂ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಮಾತ ನಾಡಿಸಲು ಧೈರ್ಯವು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರನಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದುತಂದು ಶಪಿಸಿದಳು. ಇನ್ನು ರಾಯನು ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗುವನಲ್ಲಾ ಎಂದು ಅತ್ತಳು. ಬೇರನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಪವೇಕಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಇತರ ಉಪಾಯ ಗಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅವನು ಕಾಳರಾಮನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಕಾಳರಾಮನು ನಗುತ್ತ ಬಂದನು. ಬಂದವನು, ರಾಯನನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ, ಹುಲಿಯಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಗಾಯ ವನ್ನು ಸವರಿ ಏನೋ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಲೇಪಿಸಿದನು. ಹುಲಿ

ಯಮ್ಮನ ವೇದನೆಯು ಕಡಿಮೆಯಾದಂತಾಯಿತು ಒಂದು ಘಳಿಗೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ಚೈತನ್ಯಗೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಕಾಳರಾಘವನು ಹೊರಟುಹೋದನು. ರಾಯನಿಗೆ ಇದೂ ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನವೇ ಎಂದೆನಿಸಿತು. ಕಾಳರಾಘವನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ, ಹೇಮೆಯು ನಡುಗುತ್ತ ರಾಯನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲೇ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಾಹಸವಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರಹನಿಗಳು ಒಸರುತ್ತಿದ್ದವು. ತಂದೆಯ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ಅವಳು ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾಯನ ಮೃದು ಹೃದಯವು ಕರಗಿತು. ಅವಳನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಬರಲು ಸನ್ನೆಮಾಡಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹುಲಿಯಮ್ಮಗೆ ಪೂರ್ಣ ಚೇತನವಾಯಿತು. ರಾಯನನ್ನು ಕಂಡು ಅದರ ಎಲ್ಲ ನೋವು ಮರವೆಯಾಯಿತು. ರಾಯನು ಹೇಮೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಮೂವರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಣಿಸಿ ಯಾದರು.

6. ನೀರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ನೀರನ್ನು ಸೇರಿತು.

ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ತನ್ನ ಮಡದಿಯು ಸತ್ತಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಮರಳಿ ತನ್ನ ಗವಿಯನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಿಟ್ಟು ಶಾಂತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೊಂದರು; ಮಗನನ್ನು ಒಯ್ಯರು. ಇದರ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಲು ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಏನಾದರೊಂದು ಹೊಂತನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಹೋದವನೇ ಎಲ್ಲ ಮೃಗಗಳ ಸಭೆಯನ್ನು ಕರೆದನು. ಆ ಕಾಡಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ

ದುವು. ರಾಯನು ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖಗೊಂಡ ಪುಗ
ಗಳು ಈ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ದುಃಖಗೊಂಡುವು.
ಅವುಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ದ್ವೇಷವು ತುಂಬಿತು. ಈ ವಿಷಯ
ದಲ್ಲಿ ಹರಿಣ ಹುಲಿಗಳೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪುತಪಾದುವು.
ಅಪನಿಂದಲೇ ತಪ್ಪುಳ್ಳ ಐಕ್ಯವುಂಟಾಗಿತ್ತೆಂದು ಅವಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿ
ದ್ದಿಲ್ಲವೇ? ಅಂದಿನಿಂದ ಅವು, ರಾಯನು ಮರಳಿ ದೊರೆಯುವ
ತನಕ ತಾವು ತಪ್ಪು ಉರಲೇ ನಿಲ್ಲಲಾಗದು ಎಂದು ಗೊತ್ತು
ಮಾಡಿ ಹೊರಟುವು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಹುಡುಗಿದು ಬೀರನ
ಪರಿವಾರವನ್ನು ಹಾಳುಕೆಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಎಣಿಸಿ, ಹೊರಟುವು.

ಹಾವಿಯಲ್ಲೇ ಅಪರಿಗೆ ಹೇಮೆ, ರಾಯ. ಹುಲಿಯಮ್ಮರ
ಭೇಟಿಯಾಯಿತು. ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ಬದುಕಿದುದನ್ನು ಕಂಡು
ಹುಲಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಹಿಡಿಯದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಇತ್ತು
ರಾಯನು ತಪ್ಪನ್ನು ಸೇರಲು, ಮನುಷ್ಯರ ಮೇಲಿನ ಹಗೆತನ
ವನ್ನು ಮರೆತುವು. ಆದರೆ ಹೇಮೆಯ ಮುಖವು ಅವುಗಳಿಗೆ
ತೀರ ನಸೀನವು. ಇದು ಅವಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯವೇ ಆಯಿತು!
ಆದರೆ ರಾಯನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವುಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ
ಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಉಂಟೇ?

ಹೇಮೆಯು ಕಾಡನ್ನು ಸೇರಿ ರಾಯನ ಮಡದಿಯಾದಳು.
ಅವಳ ಚಿಂತೆಯು ದೂರಾಯಿತು. ಆದರೆ ತಂದೆಯನ್ನು ತೀರ
ಬಿಟ್ಟರಲು ಅವಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ರಾಯನು ಸಹ ಬೀರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಇತ್ತು.
ಆದರೆ ಈ ಪುಗಗಳ ಸಂಸಾರವನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಯ

ನಿಗಿದ್ದ ಪ್ರೇಮಪನ್ನ ಕಂಡು ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯದೆ
ಪೂನವಾದಳು. ಇತ್ತ ಬೀರನು ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿದನು.
ರಾಯನ ಶಕ್ತಿಯು ಅದ್ಭುತವೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಅಪನಂಥ
ಅಳಿಯನು ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಅಪನಿಗೆ ಹರುಷವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೇಮೆಯಿಂದ ದೂರಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾ
ಯಿತು. ಇನ್ನು ಹೇಮೆಯು ಮನೆಗೆ ಬರುವಳೇ? — ಎಂಬ
ಸಂಶಯವೂ ಬಂದಿತು. ಅವಳಾಗಿಯೇ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಾಣ
ಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಇವನಾಗಿ ಅವಳಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ.
ಬೀರನು ಕಾಳರಾಮನಲ್ಲಿ ನಾನಾ ತರದಿಂದ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು
ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆಗವನು “ನಿನ್ನ ಹೇಮೆಯು ಒಳ್ಳೆ
ಹುಡುಗಿ, ನಿನ್ನನ್ನೆಂದೂ ಮರೆಯಳು. ಅವಳು ರಾಯನ
ಪ್ರೇಮಪನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಆಗಾಗ ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುವಳು — ”
ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವಿತ್ತನು.

ಹೇಮೆಯೂ ತಪರುಮನೆಯ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮರೆತಳು.
ಅವಳದೀಗ ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬ. ಹುಲಿರಾಯನು ಗಂಡ,
ಹುಲಿಯಪ್ಪ ಮಾವ, ಹುಲಿಯಮ್ಮನು ಆತ್ತೆ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ
ಕಾಡುಗಳೆಯರು. ಆಟವಾಡಲು ನದಿ. ಎಷ್ಟೋ ಸಾರಿ
ಹೇಮೆಯು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಣಿಯುವಳು. ಹಾಡುವಳು!
ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ರಾಯನು ಹಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಕುಣಿಯುವು
ದಕ್ಕೂ ಕಲಿತನು. ಒಮ್ಮೆ ಮರೆತುಹೋದ ಮನುಷ್ಯ
ಭಾಷೆಯು ಅವನಿಗೀಗ ತಿರುಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಹೇಮೆಯು ಚೇಷ್ಟೆಗಾಗಿ “ರಾಯಾ,
ನೋಡು ನನಗೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿರುವರು. ಈ ಯಾವತ್ತು

ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿರುವರು. ನಿನಗಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ದಳು. ರಾಯನು ಹುಲಿಯಪ್ಪ, ಹುಲಿಯಮ್ಮನನ್ನು ತೋರಿಸಿ ದನು. ಅವಳಿಗೆ ನಗುಬಂತು. “ನೀನು ಹುಲಿಯ ಮಗ ನಾದರೆ ಹುಲಿಯಂತೆ ಕೈಕಾಲುಗಳಿರಬೇಕು. ನೀನು ನನ್ನಂತೆ ಇರುವೆ. ಮಕ್ಕಳು ತಂದೆಯಂತಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ಕೇಳಿ ದಳು. ರಾಯನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು. ಪ್ರಾಯಶಃ ಹೇಮೆಯು ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿ ಸುತ್ತಿರುವಳು ಎಂದು ತಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಹೇಮೆಯ ಮುಖ ಪನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಂಶಯವು ಮರೆಯಿತು. ಅಪನಿಗೂ ಅದೇ ವಿಚಾರವು ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಹುಲಿಯಪ್ಪನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ — “ಅಪ್ಪಾ, ಸಿಟ್ಟಾಗಬೇಡ. ನಾನಿದುವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಾನೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆನು, ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಾರು? ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾದರೆ ನಿಮ್ಮಂತಿರ

ಬೇಡವೇ” — ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಹುಲಿಯಪ್ಪನು ಹಿಂದಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು. ಮಳೆಯಿಂದ ತಾವು ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದುದನ್ನೂ, ಬೇಟೆಗೆ ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇವನು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ, ತಾನು ಒಯ್ಯದನ್ನೂ — ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು. ರಾಯನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಹೇಮೆಗೆ ಅವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಯನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸತೊಂದು ಚಿಂತೆಹುಟ್ಟಿತು. ತನ್ನನ್ನು ಹೆತ್ತವರನ್ನು ತಾನು ಮರತೆನಲ್ಲಾ, ಅವರನ್ನು ತಾನು ಕಾಣಬಾರದೇ — ಎಂದು.

ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ಆ ಕಾಡಿನ ಸುತ್ತ ಹೇಮೆಯನ್ನು ಕೂಡಿ ಆಗಾಗ ಸಂಚರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಏನು ಲಾಭವಾದೀತು? ಒಂದು ದಿನ, ಹೇಮೆಯೂ ರಾಯರೂ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಲುಹೊತ್ತು ಸಂಚರಿಸಿ, ಆಯಾಸವಾಯಿತೆಂದು ಒಂದು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಆ ಕಾಡುಹಾದಿಯಾಗಿ ಇಬ್ಬರು ದಾರಿ ಕಾರರು ಬಂದರು. ಅಲ್ಲೇನು ಹಾದಿಯಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರೇಕೋ ಅತ್ತಿತ್ತ ಆಲೆಯುತ್ತ ಬಂದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮುದುಕನು, ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಮುದುಕಿ. ಅವರಿಗೆ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಅಲ್ಲೇ ಸಮೀಪ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಮುದುಕನಿಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ಬಂತು — ತನ್ನ ಮಡವಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ನೆನಪಿದೆಯೇ? ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು. ಆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಈಗ ಇಬ್ಬರು ಮಲಗಿರುವರಲ್ಲ — ಅಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲವೆ ನಾವು ಮಲಗಿ

ದುದು ಆ ರಾತ್ರಿ! ಆ ಮಳೆಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು! ಇದಲ್ಲವೇ ನಮ್ಮ ರಾಯನನ್ನು ನುಂಗಿದ ನೆಲ!”— ಎಂದನು. ಅವಳಿಗೂ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅಪರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಆತ್ತರು. ಹೇಮೆಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವಳು ರಾಯನ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡಳು. ಇವರ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡಳು. ಇವನು ತರುಣನು. ಅವರು ಮುದುಕರು. ಆದರೂ ಮುದುಕ ಚಹರೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಲಿಕೆಯಿತ್ತು. ಈ ಹುಲಿರಾಯನು ರಾಯಗೆ ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯು ನೆನಪಾಯಿತು. ರಾಯನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿ—“ಇವರೇ ನಿನ್ನ ಕಳೆದು ಹೋದ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು” ಎಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ರಾಯನು ಓದೋಡಿ ಆ ಮುದುಕನ ಕಾಲಿಗೆರಗಿದನು! ಇದೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು! “ಅಪ್ಪಾ, ಅಮ್ಮಾ— ಹುಲಿರಾಯನೊಬ್ಬನು ನನ್ನನ್ನು ಒಯ್ದು ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೂರಾದ ಮಗನಲ್ಲವೇ?” ಎಂದನು. ಅವರು ತಮಗಾರೋ ಚೇಷ್ಟೆಪಾಡುತ್ತಿರುವರು ಎಂದು ತಿಳಿದರು. ಹೇಮೆಯು ರಾಯನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ತಿರುಗಿ ರಾಯನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಾದ ಸುಬ್ಬು ಲಚುಮಿಯರು ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಅಪರಿಷ್ಟ ಪರುಷ ಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಬೇಸತ್ತು -- “ಇನ್ನು ಪಯಸ್ಸಾಯಿತು. ಹುಟ್ಟಿದ ನೆಲದಲ್ಲೇ ಸಾಯುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಪೊದಲಿನ ಮನೆಯಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲಲು ನಿಶ್ಚಯಪಾಡಿ ಬಂದರು. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋದ ಮಗನೂ ಸಿಕ್ಕಿದನು. ಆ ಮುದುಕ ಮುದುಕಿಯರ ಅಂದಿನ ಪರಿಗಿನ ಚಿಂತೆ ದೂರಾಯಿತು. ಅವರು

ಅಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಆ ಹಾದಿಯಾಗಿ ಹುಲಿ ಯಪ್ಪ ಹುಲಿಯಮ್ಮರು ಬಂದರು. ರಾಯನ ತಂದೆತಾಯಿ ಗಳು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದರು. ರಾಯನು ಅಪರೇ ತನ್ನ ಸಾಕುತಾಯಿಗಳೆಂದನು. ಹುಲಿಯ ಕರುಣೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೂ ಹರುಷವಾಯಿತು. ಹುಲಿಯಪ್ಪನು ಬರಲು ಅವನಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಯನು ಹೇಮೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ತಂದೆತಾಯಿಗಳೊಡನೆ, ನೇತ್ರಾಪತ್ರಿ ದಂಡೆಯ ಮೊದಲಿನ ದೋಣಿ ನಿಲ್ಲುವ ಕಡವಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಒಂದು ಮನೆಕಟ್ಟಿ ವಾಸಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಆಗಾಗ ಹುಲಿಯಪ್ಪ ಹುಲಿಯಮ್ಮಂದಿರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದರು. ತನಗೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂದವಾ ದಂತೆ, ಹೇಮೆಗೂ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅವಳೊಡನೆ ಅವನೂ ಆಗಾಗ ಬೀರನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

